

Sygn. akt V KO 84/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie rozpoznania zażalenia **A.T. i S.E.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w C.
z dnia 26 maja 2017 r. o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie
o sygn. akt Ds (...)
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 21 listopada 2017r.
wniosku Sądu Rejonowego w G.
o przekazanie sprawy sygn. akt II Kp (...)
do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę o sygn. akt II Kp (...) przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O..

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 września 2017 r. Sąd Rejonowy w G. wystąpił do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania w trybie art. 37 k.p.k. sprawy z wniesionych zażaleń pokrzywdzonych: A.T. i S.E. na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 26 maja 2017 r., w sprawie o sygn. akt Ds (...), innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu postanowienia sąd ten wskazał, że przedmiotem sprawy jest kwestia merytorycznej oceny zasadności środka odwoławczego wniesionego na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie występów

wyczerpujących dyspozycję art. 231 § 1 k.k., których dopuścić się mieli m.in. sędziowie sądów rejonowych w G. i B., sędziowie Sądu Okręgowego w B., funkcjonariusze policji pełniący funkcje w obu tych miastach, jak i prokuratorzy Prokuratury Rejonowej w G.. Ponadto sąd właściwy do rozpoznania zażalenia wskazał, że w treści obecnie wniesionego zażalenia skarżący zarzucili prokuratorowi rozpoznającemu sprawę m.in. „bycie poplecznikiem przestępców i udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze mafijnym”. Powołując się na powyższe, występujący z wnioskiem sąd wskazał na konieczność przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu celem wyeliminowania jakichkolwiek zastrzeżeń, co do obiektywnego rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w G. zasługiwał na uwzględnienie. Przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy innemu sądowi równorzędnemu może nastąpić tylko wówczas, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego kryterium to odnoszone jest do sytuacji, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008/1/2280; z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 68). Na wystąpienie takich okoliczności - spełniających kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości” - zwrócił uwagę występujący z wnioskiem sąd. Istotne jest, że przedmiotem rozpoznania sprawy jest zażalenie pokrzywdzonych na postanowienie prokuratora odmawiającego wszczęcia śledztwa w sprawie, gdzie zarzuty miałyby dotyczyć sędziów pełniącym swoje funkcje w tym właśnie sądzie. Jest rzeczą oczywistą, że w odbiorze społecznym, po rozpoznaniu sprawy przez sąd właściwy, w którym funkcje sędziego pełnią osoby, które zdaniem zawiadamiających o przestępstwie miały dopuścić się występku z art. 231 § 1 k.k., mogłoby powstać przekonanie o braku rzetelności i stronniczości prowadzonego postępowania odwoławczego i to niezależnie od jego wyniku. Zastrzec trzeba, że decyzja Sądu Najwyższego podjęta w tej sprawie, nie powinna i nie może być odebrana, jako potwierdzenie braku obiektywizmu czy zaufania do sędziów Sądu Rejonowego w G.. Rzecz jednak w tym, że szczególne okoliczności faktyczne tej sprawy w

rzeczywistości mogłyby w odczuciu społecznym wywołać wątpliwości, co do rzetelności i obiektywności prowadzonego postępowania, a to nie służy dobru wymiaru sprawiedliwości.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w O..

as